

TWEDE KLASSE H PSV'35 degradeert na vier seizoenen met opgeheven hoofd uit tweede klasse

Verbijstering bij de supporters van PSV'35, nadat duidelijk is geworden dat de degradatie een feit is.

foto Arnaud Nilwik

Jubilaris sterft in pure schoonheid

Uitgerekend in het jaar waarin PSV zijn 75-jarig jubileum viert, heeft de ploeg uit Posterholt afscheid moeten nemen van de tweede klasse. Op de mooist mogelijke manier. Als een krijgsheer die sterft in de alles beslissende veldslag.

door **Lars Kleukers**

Zo mooi en toch ook zo ongeloflijk triest. Spanning, blijdschap, verdriet, berusting en teleurstelling. Voor de neutrale toeschouwer kon het niet mooier. Vanaf het eerste tot het allerlaatste fluitsignaal laaiden emoties op. Van het ene tot het andere uiterste. Wat stond het bij Wilhelmina? En stond Volharding nu achter of juist voor? Het hield de gemoederen meer dan bezig. Logisch, want zowel PSV'35 als opponent Herpinia streed gistermiddag nog voor klas-

senbehoud. Voor de ploeg uit Posterholt was de situatie het zorgelijkst. Alleen een zege en minimaal één gunstige uitslag op een van de andere velden, zouden PSV nog kunnen redden. Logisch dus dat de thuisploeg knokte voor die ene, laatste, kans. Vooral Ard Bommer en Lars Strikers waren dreigend. Aan de andere kant was vooral Thijs van der Velden gevaarlijk. Niek Hoven was op slag van rust het dichtst bij de openingstreffer, maar zijn inzet werd op sublieme wijze gepareerd door doelman Ralf van Son van Herpinia. Vlak na de rust tekende Rik Wol-

ters (afstandschot) alsnog voor de openingstreffer. Wat een opluchting. En wat mooi voor de middenvelder dat uitgerekend hij gistermiddag tekende voor zijn eerste treffer van het seizoen: 1-0. Spanning maakte zich echter meester van de spelers. Misschien ook wel omdat de ontsnapping steeds dichterbij leek te komen. En juist op dat moment sloeg Herpinia hard toe. Binnen vijf minuten werd PSV van een kansrijke in een vrijwel hopeloze positie gemanoeuvreed: 1-2. Juist toen wanhoop de overhand leek te nemen, kreeg de thuisploeg een (terechte) strafschop. Een kans die topscorer Ard Bommer zich vanzelfsprekend niet liet ontnemen: 2-2. En dus lonkte er opnieuw licht aan de horizon. Wat heet, jongeling Kay Popiol zal de komende dagen nog regelmatig badend in het zweet wakker worden als hij 's nachts nogmaals zijn

gemiste kans, oog in oog met doelman Ralf van Son, voorbij ziet komen. En wat te denken van Rik Wolters, Ard Bommer en wie eigenlijk niet bij PSV die wel wilden, maar simpelweg niet meer konden. Het was knap hoe de spelers bleven knokken. Tot de laatste snik. Hoe zuur dat Herpinia in de slotminuut zelfs de overwinning pakte: 2-3. Treurnis alom. Zelfs trainer Giel van Orsouw van Herpinia had tranen in zijn ogen. „Dit doet ook mij pijn”, meende de oefenmeester oprecht. „We hadden de punten uiteindelijk niet meer nodig, maar we hebben onze sportieve plicht vervuld. Dit voelt zo dubbel.” Voorzitter Henny Horsels van PSV was na afloop teleurgesteld, maar ook realistisch. En vooral ook ongeloflijk trots. „Voor mij is het hoogtepunt van vier jaar tweede klasse dat we het zo lang zo knap hebben volgehouden in deze klasse.”